

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2178/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Раденковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, услуге и промет „Призма траде“ ДОО Ниш, чији је пуномоћник Милош Војиновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 422/2020 од 06.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 422/2020 од 06.03.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 422/2020 од 06.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 87/19 од 25.11.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужилци плати нето зараду за период од марта 2015. године до децембра 2015. године у износима ближе наведеним овим ставом изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 111.790,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 422/2020 од 06.03.2020. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Лебану П1 87/19 од 25.11.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује сходно одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и правна питања у интересу равноправности грађана као и новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно

дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити првна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиље, као запослене код туженог, за исплату припадајуће зараде за период од марта 2015.године закључно са децембром 2015. године, коју јој тужени није исплатио, сходно одредбама Закона о раду. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Ревизија се односи на разрешење чињеничног питања конкретног спора јер се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредби материјалног права. Такође, тужени у ревизији не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате припадајуће зараде поднета је суду дана 08.02.2016. године. Вредност предмета спора која је означена у тужби је 200.000,00 динара. У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност побијаног дела пресуде очигледно не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић